

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SÚSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

CELEBRITATS ARTÍSTICAS.

FRANCISCO PLANTÉ.

Francisco Planté.

De pianista se 'n ha de venir de mena. Aprenguin de música, séguinse al piano, visquin exclusivament enamorats de las teclas (un amor com qualsevol altre), passin lo temps acariciantlas ab ternura, sotregantlas ab furia, estudiin dia y nit y prénguinse tant temps com vulgan... si volen fins lo dia del judici á las tres de la tarde... m' es indiferent; jo 'ls asseguro una cosa.

Si no han nascut pianistas, tant es que risquin com que rasquin, tocarán lo piano ab precisió, ab agilitat, ab bon gust; pero no serán pianistas.

Es necessari per serho tenir ben armonisada l' ànima, y ben afinats los nervis; sentir l' art y saber comunicar aquest sentiment als altres, abandonar-se á la fuga de l' inspiració... fer prodigis tant immensos com passar per un fil de seda sense balanci y no caure.

En Planté es d' aquestos, com ho es en Rubinstein, com ho es lo nostre Vidiella, que si no tingués por de ferli mal l' hi daria una clatellada cada cop que'l veig, en lloch de donar concerts, donant lliçons, com si lo que sab en Vidiella pogués ensenyarse.

«¿Es millor en Planté qu' en Rubinstein?»

Aixó preguntavan molts lo dia del debut del gran pianista francés, y 's feyan ab tal motiu numerosas disertacions, com si hi hagués un tirabuquet per pesar qualitats y mérits.

Pero, senyors, convéncinse de una cosa: hi ha grandesas que no enbran á las balansas, y Planté es una d' aquestas: no es superior ni inferior á Rubinstein. ¿Saben á qui es igual? A si mateix.

Per lo tant déixinse de càlculs y caborias: escoltin y admirin. Aquesta es l' única manera de sentir á aquests gegants del art. Lo mer fet de volerlos examinar y comparar, demostra que no han sabut escoltarlos ab atenció, y qui 's troba en aquest cas, es incompetent per judicarlos.

Planté, fill d' Orthez (Baixos Pirineus) nasqué 'l dos de mars de 1839. Nen, lo piano fou la seva joguina; jove fou la seva única preocupació. Entrá en lo Conservatori de Paris quan tenia 14 anys, y set mesos després guanyava 'l primer premi, assombrant al auditori per sa pasmosa precocitat.

Prosseguí sos estudis musicals, doná concerts y un dia tingué la sort de que no l' aplaudissen.

Si, la sort, perque no hi ha per un jove res tant perillós com l' aplauso. Quan l' ànima es tendre, succeheix ab ella lo que ab los arbres plantats de poch: lo vent los torsa, devegadas los trenca. ¡Ay del infelís artista que 's deixa embriagar en sa edat primera pels aplausos que l' hi prodigan!

Planté desesperat de la freda y desusada acullida que

acabava de rebre, se'n anà desesperat a la seva terra, y'l piano, que havia sigut causa de la seva desesperació, sigué la font del seu consol. Al piano acudia per consolarse, y estudiá, sol, aïslat, sense rebre extranyas influencias, abandonantse enterament als seus propis medis, a la seva inspiració, colcantse davant dels grans mestres, empapantse d'ells, interpretantlos tal com los sentia.

Déu anys durá aquest desterro voluntari. Y quan Mahoma torná del seu retiro, home fet, artista acabat, domesticá a las multitudes, que al sentirlo, 's prosternavan y deyan:

—Scarlatti, Haendel, Bach, Chopin, Mendelssohn... aquests mestres son Déu; pero Planté es lo seu profeta.

Després, sent Fransa massa petita per la seva gloria, recorregué las principals ciutats de Europa, sent per tot arréu aplaudit, admirat, venerat.

Relatar los seus éxits fora cosa que faria interminable aquest article. Planté conta 'ls concerts per triunfos.

—Se'n volen convence?

Vagin a sentirlo. Encare hi son a temps. Avuy nos cab l'hónra de albergarlo dintre de Barcelona, y aquí ahont lo piano té tants aficionats, no es extrany que desde 'l primer moment s' haja fet en Planté ab tal número de admiradors, havent tingut un d' aquells éxits que se'n veuen poch. Apenas comensava 'l concert, lo públich ja 's donava: després davant de las sevas qualitats colossals, de las sevas facultats prodigiosas, anava seguintlo seduhit per aquella màgia que fascina y que sols produheixen los grans artistes. ¡Ay, Sr. Planté! Cregui que ha fet molt bé de plantarse, sino 'ns mata de gust.

Jo resumiré 'l meu judici ab bréus paraulas: Planté es un pianista raro: executa ab puresa incomparable, vencent dificultats immensas. No se'l hi coneix cap vici. Está sempre en equilibri. Es la virginitat y la poesia del piano.

J. R. R.

L' HIVERN Y LA PRIMAVERA.

L' escena, los salons de la Viuda de Riusech. Los joves ballan, los *jamons* (no tot han de ser *jamons*) jugan al tresillo.

D. Pancho 's passeja. Brillants a la petxera grossos com cigrons, quatre anells ab brillants al indice de la mà dreta, dos més al indice de l' esquerra, una gran leontina d' or, tant groixuda que sembla que 'l fá anar enconjit, per més qu' ell procura posarse tiesso, y al mitj del medalló un altre brillant, mes resplendent. més gros que 'ls dels anells y 'ls de la petxera.

Y no 'ls donó cap més dato sinó que té 'l cúlís de color de noguera sense barnissar, perque végin en aquest *americano* la reproducció perfecta de un aparador ambulant de argenteria.

D. Pancho té veixanta anys y es solter. No ha trobat encare una dona com ell desitja: senzilla y guapa.

—¿La trobará?

Precisament aquella nit freqüenta la reunió per primera vegada una nena preciosa.

—¿D' hont es aquella morena d' allá? pregunta l' americano, que tot d' un plegat sent córrel per las venas l' ardor del sol de Cuba.

—Es de Vilafranca, l' hi responen.

—¿Vosté la coneix?

—Jo ho crech.

—¿Es rica?

—Pobre.

—Gracias, deya D. Pancho. Y apart anyadia:—Ja es méva.

Los preliminars del matrimoni 's feren ab molta promptitut. D. Pancho anava depressa y l' Elissa no anava a poch a poch.

—Quina fortuna! deya 'l pare d' ella,—un trist empleat de 10,000 rals.—¿Casarla ab aquest ricatxo!..

Y la nena qu' era positivista, contemplant los brillants de D. Pancho no l' hi veyá la cara, ni 'ls anys, ni las genivas. A caball regalat no l' hi miris lo dentat.

Dos mesos després de coneixe s' se casavan.

Al sortir de l' iglesia, 'l metje de D. Pancho que formava part de la comitiva, al donar l' enhorabona al núvi, l' hi deya:

—Molt cuidado D. Pancho... Calculi que vosté ja no es un jove de vint anys... y perdoni si 'm prenc la llibertat de aconsellarlo. Só facultatiu, coneix lo seu temperament; y, creguim, las conseqüencias de no saber reprimir las passions, a l' edat de vosté, son funestissimas... Ab aixó, tinguiho present: en aquests cassos més val menjar poch y pahir bé.

D. Pancho vá donarli las gracias pèl consell, prometent seguirlo, al péu de la lletra.

Y efectivament. La casa de D. Pancho transformada en un palacio suntuós, desvanecuda la gatzara de la boda, quan D. Pancho y Elissa 's trobaren cara cara, presenciá un contracte, una especie de codicili, als capítols matrimonials.

Elissa, elegantment vestida, y tota ruborosa, estava encantadora. D. Pancho 's mossegava 'ls llabís.

Per últim, se recordá del melje y desbotá: —Elissa, digué, hermosa méva... Coneix que m' estimas... si, y per lo mateix, sé que 't desvetllarás per la méva felicitat. Feste cárrech de la méva edat, y compendrás que 'l descans m' es necessari. Per aixó hi disposat que tú dormis aquí, jo dormiré a las habitacions del darrera. Una cosa 't suplico, y es que cada quinze dias me permetis olvidar aquesta separació... Si, cada quinze dias, ab la major puntualitat, vindré a parlar un rato ab tú.

Elissa estava ab lo front baix. ¿Qué havia de fer la pobreta?

—¿Aceptas, esposa méva?

—¿Com noi digué ella insinuant una sonrisa.

Don Pancho estava conmogut davant de tant candor, de tanta humilitat, de tanta immensa benevolencia.

Primera nit: D. Pancho la passa dormint tot de un tirón; l' Elissa dorm també.

Primer dia: visitas de las amigas, preguntas a la nuvia, rialletas maliciosas.

Segona nit: Don Pancho dorm tranquilament; l' Elissa no pot dormir: se recorda de las visitas que ha rebut durant lo dia... de lo que l' hi han dit... de las rialletas... Unicament a la matinada logra conciliar lo son.

Tercera nit: ell continúa dormint com un sòch: en quan a ella, té agitació, insomni, gran frisansa. L' endemà al llevarse observa que fá ulleras.

Quarta nit: D. Pancho dorm. A lo millor sent uns copets a la porta. 'S desperta. Los cops repeteixen. Esparverat pregunta:

—¿Qui hi ha?

—Jo, respon una véu de dona, tota tremolosa.

—Elissa ¿ets tú?.. ¿Qué tens alguna cosa?..

—No, Pancho meu, no.

—¿Y donchs qué vols?..

L' Elissa fá un suspir y exclama:

—Venia a demanarte un favor... Venia a veure si podrías adelantarme una quinzena...

Al arribar aquí, res més.

Cau lo teló.

A. DEL C.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

En lo Retiro s' ha passat tota la semana ab rescalfadets y fiambres.

La empresa vá volernos fer una francesilla posant la *Lucrezia Borgia* y vá resultar un bunyol de tal magnitut, que 'l públich no sé 'l vá poder empassar.

Vamos, está vist. Tota aquella aureola de los Ravoglis se vá enfosquint y ó molt m' equivoco, ó alguns ja 'm donan la rahó de lo que deya desde 'l primer dia.

Aquestas minyonas cantan juntas, regular. Solas no poden anar ni ab rodas.

Dimars vá ferse la funció a benefici del Hospital del *Sagrado Corazon*. Va cantarse la ópera *Semiramis*. A pesar del *Sagrat Cort* en Bellarini vá fer los gallarets d' ordenansa.

Sembla que 's farán grans milloras en lo personal artístich, y que ja están ajustadas las senyoras Pesani y Eva Setrazzini.

Lo públich continúa omplint lo teatro de gom a gom.

Al *Principal* n' hém encertat un' altra. *Tutti in maschera* de 'n Pedrotti ha obtingut una execució molt enrahonada pèls artistes de la colla den Cesari.

En altre lloch de aquet número ja hauran vist lo retrato y un article sobre 'l eminent pianista Francesch Planté.

L' altre company de redacció ja 'ls parla del mérit de aquesta celebritat. A mi no mes me toca dirlos que si no 'l van a sentir, no 'm mirin may més la cara. Es de lo millor que ha vingut a Barcelona.

Me descuydava dirlos que 'l dissapte vá donarse 'l benefici de la senyoreta Tilde Florio. Ab lo ball del *Dándolo* vaig anar tan acerat que no més vaig esser a temps per veure la ovació que se l' hi vá fer.

Consti que 'l públich vá tractar a l' artista del modo que per son mérit s' ha fet mereixedora.

A *Romea* la companyia catalana continúa ab *Lo timbal del Bruch*.

La castellana ha estrenat *Los conocimientos* comedia en 3 actes original de don Juan Marco.

A *Novetats* lo diumenje a la tarde ab un *lleno* a *vessar* vá posarse *El testamento de un judío*.

Per la nit, vá estrenarse en la present temporada *La novela de la vida*, ahont la senyora Mena y lo senyor Tutau van ser molt aplaudits. Los demás actors esti-gueren acertats en sos respectius papers.

Al *Tivoli*, *L'Infern* continúa donant molt bonas entradas. Escoltin, ab los frets d'are jahont volen estar millor que al infern?

Los noys de la Casa de Caritat van ser obsequials per l' empresa del *Teatro Espanyol* ab una representació de la *Urganda*, lo diumenje a la tarde. Las empresas caritativas que donan una tarde d' alegria a tants pobres desamparats, mereixen un aplauso.

Al vespre la funció estava dedicada al general Blanco. Tardé y vespre dos bonas entradas.

Lo *Circo Barcelonés* vá atrayent al públich que las festas s' hi deixa caure d' alló més.

Amar sin conocer, que'l dia del estreno vá anar bastant magre, are s' ha aixeribit y agrada.

Lo *Circo Ecuestre* millorat y arreglat ha obert novament sas portas, y la companyia de miss Zæo treballa ab dalit y bon éxit.

Allo dels *fantoques* no acaba de entrar; en cambi 'ls demás números van molt bé, y aixó fa que 'l públich respongui als esforços de la empresa.

Tots los diaris han publicat la llista de la companyia lirica que actuará en lo Teatro del Liceo.

Ningú s' esperava que ab tant poch temps y dadas las circunstancias, pogués reunirse una companyia tant completa y de *primissimo cartello* com la que 'l senyor Bernis nos presenta.

Quan jo vaig llegir lo nom del Stagno y de la Cepeda ja vaig dir entre mi: ¡Noy, aixó marxal!

Pero amigo, sembla que 'n Bernis vol lluhirse, y no 'n té prou ab aquells noms, sinó que 'ns escritura a 'n David, lo célebre baix del qui tants recorts guardan los filarmónichs barcelonins.

¿Y de la Marini... que me 'n diuhen? Que tot lo mon la coneix, per haver fet un verdader furor ab la *Gioconda*.

Donchs nosaltres no hem de ser menos. Sentirem la *Gioconda*, y fins lo *Ducca d' Alba*, la obra póstuma de 'n *Donizzetti*.

Decididament aquesta temporada promet. No més faltan uns quans dias per obrirse 'l teatro.

Jo ja he disposat que 'ls dias d' ópera la dona m' arregli 'l sopar per las set en punt. No 'n vull perdre una nota.

La porta del carrer de Sant Pau ja 'm coneix dels altres anys. Cada vespre soch lo primer de darli la bona nit.

N. N. N.

L' APRENT-POETA.

Junt a una taula apoyat
Ab la má al front, amohinat,
Descobert de cap, tot sol,
Buscant termes, pensatiu,
L' aprenent-poeta escriu
Y may escriu... lo que vol.

Cavilant incessantment,
S' inspira a cada moment;
Y al voler versificá,
Trèu la ploma, apunta, esmena,
Borra, gira full, remena...
Y.... may sab com comensá.

Troba ben clars consonants,
Pochs termes, molts assonants,
Y... ¡sempre li sobran lemas!
Encabessa, posa títol,
Y may omplena 'l capítol,
Puig... ¡sempre li hi faltan temas!

Entre cantars, seguidillas,
Sonets, décimas, quintillas...
May acaba d' escullir,
Triá, ralla un paperet,
Y al fi, resolt, fa un «Sonet»...
¡Quin bunyol!... No 's pot llegir.

Vol imitá als poetas alts
Fent poemas d' octavas reals;
Vol ser poeta d' aquells fins;
Vol fer una pessa, un drama,
Vol, mes bé, alcansá gran fama
Y no mes fá... redolins.

Tot li es fácil: l' ambició
Omplint sa imaginació
D' ideas, d' ellas abusa;
Y ab tant continua fal-lera
S' consum y s' desespera...
¡Es un mártir de la Musa!

Li vé una idea: s' exalta:
Fé y constancia no li falta
Per desrollarla bé:
Proba... n' surt al capdevall.
¡Si n' hi costa de treball!
¡Si n' hi costa de papè!

Satisfet, plé d' alegría,
La repassa, la copia,
La llegeix, y rellegeix...
La remet a «La Campana»
Y respon l' altra senmana:
«La poesia no serveix.»

PEPET DEL CARRIE.

ESQUELLOTS.

Al Dándolo 'l dissapte vá donar s' hi un ball espléndit.
Lo bó y millor de Barcelona s' havia reunit a bordo de aquell magnífich barco, convertit en un saló de ball.

Los oficials feren los honors de la casa ab l' amabilitat que 'ls es propia.
L' aspecte del barco era encantador. Un gran embalat a la cuberta ahont s' hi combinavan las banderas nacionals y las italianas; grupos de armas rodejats de flors, y al costat de una de las torres una magnífica cascada despenyantse per entre matas y plantas, realzada pels reflexos de la llum eléctrica.

Cullit al vol:

—¡Qué donine! ¡Qué donine! deya un oficial, assombrat davant de tanta hermosura.
—Cuydado, que son las sirenas que han pujat a bordo.

—Senyoreta ¿vol concedirme 'l wals?

—Ab molt gust l' hi concediria; pero ¿qué no vèu quinas empentas? No pot ballarse; es impossible.
—Jo sè un puesto que hi estarem amples.
—Digui.
—A dintre de un canó.

—¡Home, es xocant!

—¿Qué?
—Que un barco de guerra serveixi per ballarhi.
—Donchs jo trobo qu' es molt natural.
—Ay, ay ¿per qué?
—Sent de guerra aquest barco ¿hi ha res més natural sinó que donga patacadás?

Diumenje passat reunió en la Academia de Bellas Arts.

Se tracta de donar una sessió dedicada a Fortuny, sessió que será pública, a la qual es de creure que hi concorreran las primeras familias de Barcelona.

La sessió 's donará en lo gran saló de l' Academia, quals parets están totas enterament cubertas de quadros.

Un académich:

—Senyors: alguns quadros de aquestos son poch decentes... certas familias no podrán venirhi sense ruborirse: proposo que 'ls quadros en que hi figuran donas despulladas sigan tapats ab un vel.

Un altre académich, que per més senyas duya sotana.
—Té rahó 'l Sr. Arquitecto... que 's tapin... que 's tapin.

Moraleja:—Pecat tapat es mitj perdonat.

Jo ja ho veig.

¿Voléu una posició més rididul que la de certs académichs?

Figúrinse que l' esposa del qu' es casat a la major-dona del qu' es capellá, arriban a assistir a la sessió Fortuny y veuhen aquell conjunt de carn femenina perfectament pintada.

—¡Ay Senyor!... dirán: ¡quí ho havia de dir del meu senyor (ó del meu capellá)... tan virtuos que semblá... ¡quí ho havia de dir que a horas perdudas se 'n venia cada dia a la Academia a veure aquestas figuras tant escandalosas!

Tapéulas, tapéulas: que no se n' enterin ni las senyoras ni las majordonas.

Devegadas aquestos descubriments portan molts disgustos en las familias.

Y fins en las rectorias.

Per lo demés, l' art que han immortalisat Rubens y 'l Ticiano, pintant aquestos prodigis de la naturalesa, en concepte de certs infelissos, no té cap vel.

Los que senten l' art, la mateixa bellesa 'ls inspira respecte, y 'ls allunya 'ls mals peusaments y las tentacions de la carn.

Unicament los esperits que blasonan de un amor exajerat a las bonas costums, quan veuhen una estatua ó un quadros de cert género, se posan la má als ulls.

Y miran per entre mitj dels dits.

Y...
Ploma detúra't, que l' hipocresia acostuma a ser sempre molt lasciva.

L' escena a un poble del baix Ampurdá.

Personatjes: una pajesa que no ha pogut casarse, un home del art de la ploma y un senyor llogat per fer lo paper.

L' home del art de la ploma diu a la pajesa que l' hi ha trobat un partit, que un senyor riquíssim s' ta- enamorat d' ella, y que si s' hi casa será felis. La pajesa

s' enterneix y promet casarse, si 'l senyor l' hi agrada.

Sortida del senyor llogat. Enamorament de la pajesa.
Lo primer l' hi dona compte de las sévas inmensas riquesas. Las millors casas de la vila l' hi pagan censos. Allá prop de la vila hi té un gran clos... Al dir aixó 'l senyor llogat senyala 'l cementiri.

La pajesa al sentirlo 's commou. Ja s' imagina que será senyora, y l' entrevista acaba ab la mútua promesa de casament.

En aixó l' home de l' art de la ploma intervè en la qüestió, donantlos entenent, perque 'l projectat matrimoni no 's desfassa, de fer cada contrayent un dipòsit de doscents duros, ab la condició de que 'l que 's desdiga de casarse 'ls perdrá.

La pobra pajesa hi cau de quatre potas, se fá 'l dipòsit, y al cap de poch temps descubreix que 'l seu nuvi no es tal senyor, ni tal aca, que s' ha vestit per jugar la comedia, qu' es un pérdis y un horratxo, que no té un quarto y que si arribés a casars' hi l' hi daria molt mal viure.

Desenllás: la pobra pajesa esborronada renuncia al matrimoni y pert lo dipòsit.

Los autors de aquest timo amorós, se 'ls parteixen amistosament, y la senzilla pajesa, per anys que visca, no tindrà prou ulls per plorar la pérdua dels doscents duros.

Diuhen dels Estats Units que un metje ha inventat un' aygua tant sorprendent, que rentantse ab ella unas quantas vegadas, la pell de un negre 's torna blanca.

Aixis com are 'l lema dels homes generosos havia sigut sempre:—«Abolició de la esclavitut;» are, ab aquesta aygua, será:—«Abolició dels negres.»

¡Vaya una gran cosa, aquesta aygua, deya un atvocat! Jo sense aygua, no més que ab un discurs ó ab un escrit, faig veure lo blanch negre, y 'l negre blanch.

A Fransa fan broma ab tot.
Als atachs dels nihilistas, ha respost un músich component una polka, titulada «La Dinamita.»
Y diu l' autor d' aquesta composició:
—Ab la mèva polka, se salta encare que no 's vulga.

Cullit al vol en una reunió:
—Enriqueta ¿quina edat té vosté?
—Veurá; quan vaig ab lo papá, tinch divuit anys.
Are quan surto ab la mamá no 'n tinch més que dotze.

QÜENTOS.

En una festa-major de fora.
—enyoreta, diu un jove dirigintse a una nena molt jove y molt caya, ¿vol ferme l' obsequi de concedirme 'l primer wals?

La nena baixant la vista:
—Ho preguntaré a la mamá.
La mamá després de mirar al jove de cap a péus, veient que porta guants y que no tacará 'l vestit de la seva filla l' hi dona permis.

Després de ballar lo wals, la xicota que s' ha anat aixiribint, l' hi diu al jove:
—¿Vol venir demá ab nosaltres al riu, a pescá' anguillas?

Lo jove baixant lo cap.
—Ho preguntaré al papá.

—¿Cóm es que tú que sempre feyas gala d' estimar desinteressadament, de no apreciar lo diner per res, te casas ab una dona que no es jova ni bonica; pero que té dos milions de dot?

L' interpelat respon ab molt foch:
—¡Es que encare que [no més me portés un milló, també m' hi casaria!

L' amo de una casa del Ensaxne s' alaba de haber trobat uns porters, marit y muller, inmillorables.

—Aixó si, diu, son una mica aficionats a alsá 'l cotze: are s' emborratxa l' home, are la dona; pero may tots dos plegats: sempre n' hi ha un que vigila.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.
Una primera-tercera segona al vestit la Quima, que un total, mestre d' esgrima, l' hi regalá hu Sant Pere.

Y com vol que l' hi dos-quarta hu conservarla milló, la fa fregar per la Marta, ab uns polvos de llautó.

RAMON ROMANISQUIS.

II.
Lo tersa-girat passat, hu-dos a caball Solé, y rodá 'l prima cregué sens la tot haber deixat.

UN RECOLETO.

MUDANSA.

Als barcos ne pots trobá de total posat ab a.
En tot gos véus lo primé lo total posat ab e.
Per tot camí trobo jo lo total juntat ab o.

SIMON DE SEDRUOL.

ANAGRANA.

Al germá de la primera que fa molt temps guarda un dos, vá sortirli un llop molt gros espantantlo en gran manera.
Y com que tersa no anava de cap modo 'l pogné batre, y ab poch rato l' hi vá quatre dos moltos dels que guardava.

UN TAPÉ Y F. DE T.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Lo que hi ha en las professons.
1 7 6 7 4 2.—Nom de dona.
4 5 3 6 2.—Un aucell.
4 2 6 7.—Una fruita.
4 5 6.—Un comestible dols.
4 2.—Membre del cos humá.
2.—Una vocal.

XICH DE LAS B.

CONVERSA.

—¿Que hi há, Peret?
—Mira aquí, rodant lo mon.
—¿Ahont vás are?
—A Figueras a guanyarme la vida fent ballar...
—¿Qué es lo que fas ballar?
—Tots dos ho hem dit.

LLAM-BROCS.

QRADRAT DE PARULAS.

Primera ratlla: un objecte pels fumadors.—2.ª Una atracció natural.—3.ª Persona que si no hagués existitit, no foran al mon vostés.—4.ª Un adorno.

ANJELETA CASTANYER.

GEROGLÍFICH.

XIII

LO.
D
LI
D.
I

UN NOY DE PROFIT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Sal.
- ID. 2.ª—Ta-rra-go-na.
- MUDANSA.—Val-Vel-Vil-Vol.
- TRENCA-CLOSCAS.—Cardona.
- ROMBO DE PARULAS.
M
T A P
M A R I A
P I S
A
- CONVERSA.—Matilde.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Formatjer.
- GEROGLÍFICH.—Dia nivulós enganya al peresós.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPIGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS QUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1/4 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure'ls y se convenceran que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als correspon-sals s' otorgan grans rebaixas.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 24.

La pesca.

La cassa.